

Titel: Kapitel XIV.

Citation: "Kapitel XIV.", i *1901/1902: Lovforslag*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r09-shoot-chptrd1e3041.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: 1901/1902: Lovforslag

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel XIV.

Vidner.

§ 145.

Enhver er pligtig til efter lovlig Opfordring at aflægge Vidnesbyrd for Retten om, hvad der med Hensyn til Sagen er ham bekendt, for saa vidt Loven ikke særlig hjemler Undtagelse herfra.

§ 146.

Mod dens Ønske, som har Krav paa Hemmeligholdelse, maa Vidnesbyrd ikke afkræves:

- 1) Folkekirkens og anerkendte Trossamfunds Præster om det, som i Skrifte- maal eller i øvrigt i deres Egenskab af Sjælesørgere maatte være dem betroet,
- 2) Sagførere angaaende det, som de ved Partens Fortrolighed have erfaret i en borgerlig Retstrætte eller Straffesag, der har været dem betroet til Udførelse, eller hvori deres Raad har været søgt,
- 3) de ved den kgl. Fødselsstiftelse i Kjøbenhavn ansatte Embedsmænd, Be- tjente og Jordemødre angaaende de Kvinders Svangerskab og Barnefødsel, som for- løses paa Stiftelsen, medmindre det ved Vidnesbyrdet tilsigtes at oplyse, om Drab eller anden strafbar Handling er begaaet mod Barnet.

Ej heller maa Vidnesbyrd afkræves Embeds- og Bestillingsmænd eller andre, som handle i offentligt Hverv, angaaende, hvad der ifølge dette er dem betroet eller kommet til deres Kundskab om et offentligt Anliggende og omfattes af deres Tavs- hedspligt, medmindre vedkommende overordnede Myndighed eller for Rigsdagsmænds Vedkommende det paagældende Tings Formand saavel som Regeringen samtykker i, at de afhøres.

Retten har paa Embeds Vegne saa vidt muligt at forebygge, at Vidnesbyrd modtages i de Tilfælde, hvor saadant efter nærværende Paragraf ikke maa afkræves. Er det efter Omstændighederne klart, at en Vidneførsel vilde komme i Strid med ovenstaaende Regler, bør ingen Indkaldelse udstedes.

§ 147.

Vidnesbyrd kan nægtes, naar Besvarelsen af et Spørgsmaal maa forudsættes at ville udsætte Vidnet selv, dets Ægtefælle, Forældre eller Børn for Tab af borgerlig Agtelse eller Velfærd. Dog kan et Vidne ikke undslaa sig for at besvare Spørgsmaal, om der er overgaaet det en Straffedom.

Vidnesbyrd kan fremdeles nægtes om Meddelelser, som Vidnets Ægtefælle under Ægteskabet har gjort Vidnet.

Den, hvem Ansaret for et trykt Skriffs Indhold i Medfør af Lov 3die Januar 1851 § 3 kan komme til at paahvile, kan nægte Vidnesbyrd angaaende Betingelserne for en Forgængers Ansvar, naar han enten selv vil overtage Ansaret, eller Opfor- dringen til ham ikke er sket inden 3 Maaneder, efter at Bekendtgørelse om

Skriftets Udgivelse første Gang var indrykket i et offentligt Blad.

At nogen i de nævnte Tilfælde har fundet sig i at afgive en Forklaring, som han var berettiget til at nægte, udelukker ham ikke fra senere at undslaa sig for at beedige den.

I ethvert Tilfælde, hvor det er klart, at Betingelserne for Fritagelsen ere til Stede, skal Retten før Afhørelsen gøre paagældende opmærksom paa hans Ret til at undslaa sig.

§ 148.

Ingen er — for saa vidt han ikke særlig har forbundet sig dertil — pligtig at møde som Vidne for en Underret uden for den Underretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde komme til at rejse mere end 9 Mile paa Jernbane eller Dampskib, eller 3 Mile paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade, for at naa hen til Retten.

For Landsret eller for Højesteret er i Reglen ingen, som ikke særlig har forbundet sig dertil, pligtig at møde som Vidne uden for den Landsretskreds, i hvilken han bor eller opholder sig, naar han vilde faa længere at rejse hen til Retten end 18 Mile paa Jernbane eller Dampskib eller 6 Mile paa anden Maade eller en tilsvarende Vejlængde delvis paa Jernbane eller Dampskib og paa anden Maade.

Ved Beslutning af Retten eller dens Formand, der bliver at paaberaabe i Indkaldelsen, kan det dog paalægges et fjernere boende Vidne at give Møde for Landsret eller for Højesteret, naar det for Sagens Oplysning anses nødvendigt.

§ 149.

Hvor ikke Reglerne i § 148 eller Vidnets Helbredstilstand er til Hinder derfor, paalægges det Vidner at møde under Domsforhandlingen og der at aflægge Forklaring, medmindre begge Parter frafalde det, eller det vilde medføre Ulempe eller Bekostning, som ikke vilde staa i rimeligt Forhold til Sagens Genstand eller den Betydning, Vidnesbyrdet kan antages at have for Sagens Oplysning. Skal Vidneførsel finde Sted i en Sag, der er indanket for Højesteret, beror det paa Rettens Bestemmelse, om Vidnet skal afhøres under Domsforhandlingen.

Naar et Vidne ikke kan eller skal møde under Domsforhandlingen, bliver det at afhøre ved Underretten paa det Sted, hvor det bor eller opholder sig; dog kan en Landsret eller Højesteret under lagttagelse af Reglerne i § 148 lade Vidnet afhøre ved et eller to af sine Medlemmer, saafremt ikke begge Parter modsætte sig dette. I Sager, der behandles skriftligt for Landsret eller Højesteret, forholdes efter §§ 237, 263 og 286.

Er et Vidnes Helbredstilstand til Hinder for, at det møder paa det sædvanlige Tingsted, kan Retten til dets Afhørelse sættes paa saadant Sted, som Omstændighederne udkræve.

§ 150.

Militære af Hæren og Flaaden ere pligtige til at aflægge Vidnesbyrd for de borgerlige Domstole overensstemmende med Reglerne i denne Lov.

§ 151.

Indkaldelse til at møde som Vidne udgaar efter Partens Begæring fra den Ret, for hvilken Vidnesbyrdet skal aflægges, og overgives Parten til Forkyndelse. Skal et Vidne indkaldes for en Underret ifølge en anden Rets Beslutning, maa en Udskrift af denne forelægges Underretten.

Foruden Vidnets Navn, og hvad der i øvrigt hører til dets nærmere Betegnelse, Sagen og Indkaldelsens Øjemed, hvem der har begæret Indkaldelsen, den Ret, for hvilken der skal vidnes, samt Stedet og Tiden for Mødet skal der i Indkaldelsen nævnes det Varsel, som skal gives den indkaldte, og gøres opmærksom paa, at Udeblivelse medfører Strafansvar.

Varslet er en Uge, men kan dog under særlige Omstændigheder afkortes efter Beslutning af Rettens Formand.

Skulle Vidner føres i Udlandet, kan paagældende Part forlange, at Retten skal udstede de i saa Henseende fornødne Begæringer til de udenlandske Myndigheder.

Til Vidneførsel uden for den dømmende Ret eller et eller to Medlemmer af samme, skal Modparten tillige indkaldes med samme Varsel, som om han var Vidne. Samtidig eller dog mindst 3 Dage før Vidneførslen skal der gives Modparten Meddelelse om Vidnernes Navn, Stilling og Bopæl samt om, hvad der ved deres Forklaring agtes bevist, for saa vidt han ikke allerede under Sagen har erholdt fornøden Kundskab herom. I paatrængende Tilfælde kan Indstævning af Modparten undlades. Naar saadan Indstævning ikke har fundet Sted, kan Dommeren beskikke en i Retskredsen bosat Sagfører til at varetage Modpartens Tarv mod et passende Salær, der udredes af den Part, der har begæret Indkaldelsen, under Forbehold af Godtgørelse ved Dommen i Hovedsagen. Under denne afgøres det derhos, om der har været Føje til at undlade at indstævne Modparten og, i benægtende Fald, om Tingsvidnet kan benyttes som Bevis i Sagen.

§ 152.

Enhver, som er til Stede i et Retsmøde eller i umiddelbar Nærhed af Retslokalet, kan det af Retten efter en Parts Begæring paalægges at fremstille sig straks til Afgivelse af Vidnesbyrd. Tilstedeværende Vidner kan det paalægges at møde til ny Tid.

§ 153.

Udebliver et lovmæssigt indkaldt Vidne uden lovligt Forfald eller uden at have betimelig anmeldt sit Forfald, hvor dette var muligt, eller forlader det uden Tilladelse Tingstedet før Mødets Slutning, skal Retten efter Partens Begæring ved Kendelse idømme Vidnet en Bøde fra 10 til 200 Kr., tilpligte det at erstatte de Udgifter, som maatte være foraarsagede ved Udeblivelsen, samt indkalde clet paa ny med et af Retten fastsat Varsel efter Kendelsens Forkyndelse ved Partens Foranstaltning.

Til Vidneførsel under Domsforhandling kan Retten efter Partens Begæring lade et udeblevet Vidne afhente med Magt og, hvis Sagen udsættes, beslutte, at Vidnet ved Politiets Foranstaltning skal tages i Forvaring, indtil dets Fremstillelse for Retten til Afgivelse af Vidnesbyrd kan finde Sted; dog har Vidnet Adgang til Løsladelse mod saadan Sikkerhed, som Retten finder tilstrækkelig, og i intet Tilfælde maa et Vidne i samme Sag holdes i Forvaring ud over 6 Maaneder, uafbrudt eller sammenlagt. Saa- dan Tvangsansvendelse kan ogsaa i andre Tilfælde finde Sted, naar Vidnet gentagende udebliver.

Kendelse, hvorved Bøde eller Erstatning er idømt et fraværende Vidne, kan omgøres, naar Begæring derom fremsættes i det første Retsmøde, i hvilket Vidnet derefter giver Møde eller fremstilles, eller, hvis clet ikke senere møder eller fremstilles, inden 8 Dage, efter at Kendelsen er det forkyndt eller kommet til dets Kundskab.

§ 154.

Et Vidne, som anser sig for berettiget til i det hele eller for en Del at nægte at vidne i den Sag, hvori, eller for den Ret, hvortil han er indkaldt, maa dog med

»den af § 153 flydende Indskrænkning møde efter Indkaldelsen og fremsætte sin Indsigelse til Paakendelse af Retten. Naar det af Retten findes fornødent, maa Vidnet oplyse Omstændigheder, af hvilke det kan ses, at Indsigelsen er grundet.

§ 155.

Vidner ere, om fornødent, pligtige til, forinden de møde i Retten, at styrke eller opfriske deres Kundskab om Vidneførlens Genstand ved at efterse deres Regnskabsbøger, Breve eller andre Optegnelser eller bese Genstande, hvortil de uden særlig Omkostning eller Besvær have Adgang, o. desl., og denne Pligt kan af Retten særlig paalægges dem ved Indkaldelsen eller senere.

§ 156.

Forinden et Vidne afhøres om Sagen, stiller Dommeren de Spørgsmaal til det, som findes fornødne for at forvise sig om dets Identitet samt for at afgøre, om der er noget til Hinder for Vidnesbyrdets Modtagelse. Dommeren skal derefter alvorlig lægge Vidnet paa Hjærte at følge Sandheden, idet han minder det om det Strafansvar, som det paadrager sig ved at afgive falsk Forklaring for Retten, og om at det maa være forberedt paa at bekræfte sin Forklaring med Ed eller paa anden højtidelig Maade.

Skulle flere Vidner afhøres, kan Dommeren lade denne Forberedelse til Afhørelse foregaa under et for flere eller samtlige indkaldte Vidner.

§ 157.

Ethvert Vidne afhøres for sig og bør i Reglen ikke, forinden dets Afhøring under Domsforhandlingen er afsluttet, paahøre Forklaringer af andre Vidner, af Syns- eller Skønsmænd eller af Sigtede. Vidner, hvis Udsagn staa i Strid med hinanden, kunne efter Parternes Begæring eller Rettens Beslutning stilles imod hinanden.

§ 158.

Enhver Part afhører de af ham fremstillede Vidner. Naar han har sluttet sin Afhørelse af et Vidne, kan Modparten rette Spørgsmaal til det, og Parten kan derefter rette de Spørgsmaal til Vidnet, hvortil

Modafhøringen har givet Anledning. Ret- tens Formand kan tillade Fremsættelse af yderligere Spørgsmaal.

Naar Vidnets Helbredstilstand kræver Afhørelse paa et særligt Sted, saavel som overhovedet i Underretssager, skal Rettens Formand afhøre Vidnet, hvis dette eller nogen af Parterne paa Forespørgsel begærer det. Der skal i saa Fald gives Parterne Lejlighed til gennem Retten at stille Spørgsmaal til Vidnet. Samme Regel gælder ved Landsret og Højesteret for den Parts Vedkommende, der ikke selv er Sagfører eller møder ved Sagfører.

Retten kan, efter Begæring eller af egen Drift, lade et Vidne, der er aftraadt, fremstaa paa ny til yderligere Afhørelse; foranstaaende Regler finde herved tilsvarende Anvendelse.

§ 159.

Under et Vidnets Afhøring bør det iagttages: at Vidnet saa vidt muligt foranlediges til at udtale sig i sammenhængende Orden om de Punkter, angaaende hvilke dets Forklaring æskes,

at clet bringes paa det rene, hvor vidt Vidnets Forklaring støtter sig til egen lagttagelse, og

at Spørgsmaal, hvorved der foreholdes Vidnet Omstændigheder, som først skulle godtgøres ved dets Svar, saa vidt muligt undgaas.

Om nedskrevne Optegnelser maa benyttes ved Besvarelsen af de til Vidnet rettede Spørgsmaal, afgøres af Retten, efter at det er opgivet, af hvem, naar og i hvilket Øjemed de ere affattede.

§ 160.

Rettens Formand vaager over, at utilbørlige, navnlig forvirrende Spørgsmaal ikke stilles ved Afhørelsen, og at denne foregaar i en passende Form. Sker Af- hørelsen, trods Formandens Advarsel, paa utilbørlig Maade eller paa en Maade, som ikke er egnet til at bringe Sandheden for Dagen, eller som gaar uden for Sagen, kan han unddrage den paagældende Part Afhørelsen og selv overtage den. Skønner han, at Afhørelsens Fortsættelse ikke kan bidrage til Sagens Oplysning, kan han slutte den.

Retten kan stille Spørgsmaal til Vidnet saa vel til nærmere Opklaring af Punkter, hvorom Parterne have spurgt Vidnet, som til selvstændig Oplysning af Sagen.

§ 161.

De afhørte Vidner ere pligtige at blive til Stede, indtil Retsmødet sluttes, eller Formanden tillader dem at forlade Tingstedet. Hvor vidt de kunne eller skulle blive til Stede i Retssalen, beror paa Formandens Bestemmelse.

Vidner samt Syns- eller Skønsmænd kunne andrage paa, at de selv eller et andet Vidne eller en Part yderligere afhøres om angivne Punkter i det Øjemed at fuldstændiggøre eller berigtige forudgaaende Udsagn.

§ 162.

Den Part, der har ladet et Vidne indkalde, kan, naar Vidnet har givet Møde, ikke uden Modpartens Samtykke frafalde dets Afhørelse med den Virkning, at Mod- parten eller Retten afskæres fra at stille Spørgsmaal til Vidnet.

§ 163.

Vidners Forklaringer optegnes i Retsbogen, saaledes at de vigtigste Udtalelser gengives saa vidt muligt med Vidnets egne Ord, medens uvæsentlige Bemærkninger kunne udelades. Har Vidnet tidligere været afhørt, er Henvi- sning tilstrækkelig, saa at kun Afgivelser eller Fuldstændiggørelser optegnes. Det samme gælder ved Lands- retter som anden Instans, naar der ikke er særlig Grund til at antage, at Tilladelse til Anke vil blive søgt eller tilstaaet.

Det Retsbogen tilførte bliver efter endt Afhøring at oplæse for Vidnet, og Bemærkning, om Vidnet godkender Forklaringen, optages i Retsbogen.

§ 164.

Naar ikke begge Parter frafalde det, skulle Vidneforklaringer bekræftes med Ed eller — hvis et Vidne ikke hører til et Trossamfund, for hvilket der haves en lovbestemt Edsformular, eller erklærer, at det ifølge sin religiøse Tro ikke tør aflægge Ed, eller at det overhovedet ikke har nogen religiøs Tro, — med en Forsikring „paa Ære og Samvittighed“, der træder i Eds Sted.

Bekræftelsen sker efter Afhøringen og bør, naar Omstændighederne tale der- for, udsættes, indtil alle Vidner, hvis Forklaringer angaa et og samme Forhold, ere afhørte. For saa vidt Omstændighederne give Anledning hertil, bør Dommeren først paa ny minde Vidnerne om Bekræftelsens Betydning og om det Ansvar, som de paa- drage sig ved at bekræfte en falsk Forklaring. Forinden lian modtager et Vidnes Bekræftelse, bør han give Vidnet fornøden Lejlighed til at berigtige sin Forklaring; hvor han dertil finder Anledning, kan han foreholde Vidnet, hvad der af andre Vidner er forklaret eller paa anden Maade er fremkommet i Modstrid med Vidnets For- klaring. Vidnets Bekræftelse gaar ud paa, at det forsikrer, at det har talt Sandhed og intet fortiet.

§ 165.

Edfæstelse finder ikke Sted af:

- 1) Børn under 15 Aar,
- 2) Personer, hvis Aandsevner skønnes at være saa mangelfuldt udviklede eller saa svækkede eller forstyrrede, at Edfæstelse vilde være betydningsløs,
- 3) Personer, som ere under Tiltale for eller fundne skyldige i Mened,
- 4) Personer, der ere dømtede som skyldige eller medskyldige i den Handling, som er Sagens Genstand.

Retten kan nægte at edfæste Personer, hvis Vidnesbyrd enten paa Grund af deres forbryderske Vandel eller

paa Grund af deres Stilling til Sagen eller til Parterne eller deres Aandstilstand paa den Tid, Erfaringen skal være gjort, eller af lignende Grunde af Retten skønnes at være i særlig Grad upaalideligt,

Foranstaaende Bestemmelser finde tilsvarende Anvendelse med Hensyn til den i § 164 nævnte, i Eds Sted trædende, Forsikring.

§ 166.

Vægrrer et Vidne sig uden lovlig Grund ved at svare eller aflægge Vidneeden eller afgive den i Stedet derfor trædende Forsikring, kan Retten efter en Parts Begæring ved Kendelse paalægge det en Bøde fra 10—400 Kr. Retten kan derhos ved Kendelse bestemme, at det skal tages i Forvaring ved Politiets Foranstaltning, medmindre Vidnets Førelse frafaldes, indtil det indvilliger i at svare eller at aflægge Ed eller Forsikring; dog kan et Vidne i intet Tilfælde i Henhold til nærværende Paragraf eller denne og § 153 i samme Sag holdes i Forvaring ud over 6 Maaneder, uafbrudt eller sammenlagt.

Vidnet kan derhos dømmes til at erstatte de ved dets Vægrring foraarsagede Omkostninger. Kære mod Kendelsen skal, naar denne er afgiven under Domsforhandling, erklæres paa Stedet og ellers inden tre Dage. Kære, som overensstemmende hermed erklæres mod Beslutning af en Underret, hvorved Fængsling er besluttet, har opsættende Virkning.

§ 167.

Retten kan paa Grund af et Vidnes Udeblivelse eller Indsigelse imod at afgive Forklaring eller imod at møde udsætte Sagen, naar vedkommende Part begærrer dette.

Udsættelsen kan gives paa bestemt Tid eller indtil videre. I sidste Tilfælde kan, naar Hindringen er hævet, enhver af Parterne fremsætte Begærring for Retten om, at der berammes en Tid til Sagens Foretagelse og udstedes Indkaldelse til alle vedkommende.

§ 168.

Tvistigheder, som opstaa under Vidneførrslen i Anledning af Indsigelser eller Begærringer af Parter eller Vidner, paakendes af Retten, efter at vedkommende have ytret sig. I Retsbogen maa optages en nøjagtig Angivelse af Indsigelsens eller Begærringens Indhold samt af Modpartens Paastand i denne Anledning. Den nærmere Begrundelse og Udvikling foregaar mundtlig.

I Reglen afsiges Kendelse straks; men dersom det findes nødvendigt, kan Sagen udsættes, for at Retten kan raadslaa. Saadan Udsættelse bør dog altid være saa kort som muligt og ikke uden største Nødvendighed vare længere end til næste Dag.

Foregaar Vidneførrslen for en anden Ret end den, ved hvilken Sagen i øvrigt behandles, afgøres opstaaede Tvistigheder af hin. Foregaar Vidneførrslen for et Udvalg af den dømmende Ret (jfr. § 149), afgøres deslige Tvistigheder af Udvalget.

§ 169.

De i det foregaaende omhandlede Tvangsmidler imod Vidner bringes til Anvendelse af den Ret, for hvilken Vidnet er indkaldt til at møde, eller af det i § 149 nævnte Udvalg.

§ 170.

Vidner have Krav paa en Godtgørelse af 1 Kr., hvis deres Møde medfører et Tidsspilde for dem af under 4 Timer, men ellers af 2 Kr. med Tillæg af 1 Kr. for hver 6 Timer, de ud over 12 Timer ere fraværende fra Hjemmet til Opfyldelse af deres Vidnespligt, samt derhos, for saa vidt det er nødvendigt for dem at tilbagelægge mere end 1 Mil for at naa til Retten, paa Erstatning for Rejseudgifter frem og tilbage med 50 Øre for hver løbende Mil. Indkaldes Vidnet til at møde uden for de i de to første Stykker af § 148 fastsatte Afstande, kan der af Retten tilstaaes det passende højere Godtgørelse og Vederlag for Rejseudgifter. De Ydelser, paa hvilke Vidnet har Krav eller, hvis disse ikke kunne anslaaes bestemt, tilbørligt Forskud paa samme, maa tilbydes betalte samtidig med Indkaldelsens Forkyndelse.

§ 171.

Vidneførsel foregaar i Reglen først, naar Bestemmelse herom er taget efter §§ 214, 1ste Punktum, 257 og 281. Naar paagældende Part staar i Fare for at miste sit Bevis eller i øvrigt har særlig Interesse i, at Beviset optages tidligere, kan han dog begære, at Vidneførslen foregaar forinden. Han har da at indgive skriftlig Begæring herom til den Ret, for hvilken Sagen svæver, hvis den allerede er tingfæstet, og ellers til Underretten paa det Sted, hvor Vidnet bor. Begæringen skal indeholde Angivelse af den Sag, i Anledning af hvilken, og af den Person, mod hvem Vidneførslen skal foregaa, Opgivelse af det, hvorfor Bevis søges tilvejebragt, og af Vidnernes Navne m. v., samt Angivelse af de Omstændigheder, som skulle berettigge til Vidneførslen. Retten kan paalægge Parten yderligere at oplyse Rigtigheden af sine Anbringender. Den træffer derefter i eller uden for et Retsmøde Bestemmelse, om Vidneførslen kan tilstedes. Nægtes dette, kan Parten inden en Uge iværksætte Kære herover til højere Ret.

§ 172.

I Overensstemmelse med foregaaende Paragraf og de i nærværende Kapitel i øvrigt indeholdte Regler sker ogsaa Førelsen af Beviser til Brug ved Retssager, som ere anlagte eller skulle anlægges i Udlandet. Naar Begæringen herom er fremkommet fra udenlandske Myndigheder, behøver Varsel til Parterne ikke at gives, medmindre

dette udtrykkelig er forlangt, og de i § 135 beskikkede Sagførere træde i Parternes Sted. Er der i Anmodningen forlangt iagttaget en særskilt Form eller Fremgangsmaade, skal dette saa vidt muligt ske, medmindre saadant maa anses at være utilstedeligt efter dansk Ret.

Ved Optagelse af Arvelegimationstingsvidner og desl. blive ligeledes de i nærværende Kapitel givne Regler at følge, for saa vidt disse ifølge Forholdets Beskaffenhed lade sig anvende.

Naar Vidner skulle føres om Rigtigheden af et Testament, blive de i Fdg. 21. Maj 1845 § 24 indeholdte Regler om, hvem der skal stævnes, at følge.